RINA KENT

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΡΑΓΙΣΕ,
ΑΛΛΑ
ΘΑ ΠΕΣΕΙ;

ΡΑΓΙΣΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

ROYAL ELITE #3

μετάφραση
Μιχάλης Δελέγκος

ΘΛΙΣ

Τίτλος πρωτοτύπου
TWISTED KINGDOM
Rina Kent

© Rina Kent 2020
Published by arrangement with Park, Fine & Brower Literary Management, LLC & OA Literary Agency

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: Εκδόσεις Elxis, 2026
Οι Εκδόσεις Elxis αποτελούν σήμα των Εκδόσεων Διόπτρα

Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με τους Park, Fine & Brower Literary Management, LLC & OA Literary Agency

Πρώτη ελληνική έκδοση
Νοέμβριος 2026

Μετάφραση
Μιχάλης Δελέγκος

Επιμέλεια κειμένου
Κλεάνθη Αγάλου

Προσαρμογή εξωφύλλου
Ελένη Κυριακίδου

Σελιδοποίηση
Έρση Σωτηρίου

Εκδόσεις Elxis
Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι
Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39
www.elxisbooks.gr • info@elxisbooks.gr

Βιβλιοπωλείο books & life
Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 210 330 07 74

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου, σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη.
Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 4§3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790.

ISBN: 978-618-219-154-5

Στους μαχητές
που ξέρουν να επιβιώνουν.

Σημείωμα της συγγραφέως

Γεια σου, φίλη αναγνώστρια / φίλε αναγνώστη

Αν δεν έχεις διαβάσει κάποιο άλλο από τα βιβλία μου, μάλλον δεν θα ξέρεις ότι γράφω σκοτεινές ιστορίες που μπορεί να προκαλέσουν δυσαρέσκεια και ενόχληση. Τα βιβλία μου και τα πρόσωπα που πλάθω δεν είναι για τους λιγόψυχους.

Αυτό το βιβλίο είναι ένα σκοτεινό ρομάντζο που έχει να κάνει με το μπούλινγκ στο λύκειο, απευθύνεται σε νεανικό ενήλικο κοινό και περιέχει αμφιλεγόμενες καταστάσεις, που ορισμένοι αναγνώστες μπορεί να θεωρήσουν ότι τους θίγουν.

Αν αναζητάς ήρωα, ο Έιντεν ΔΕΝ σου κάνει. Αν, όμως, θέλεις να δεις τη δράση ενός κακού, τότε καλώς όρισες στον κόσμο του Έιντεν Κινγκ.

1

Έιντεν

Παρελθόν

Θα είμαστε μαζί για πάντα. Χάρη σ' εσένα ζω, Έιντεν.

Η φωνή της μητέρας μου στριφογυρίζει στο μυαλό μου σαν ζεστασιά στη μέση του χειμώνα.

Η αλυσίδα κροταλίζει καθώς φέρνω τα γόνατά μου στο στήθος. Το παγωμένο δάπεδο πλημμυρίζει με κύματα κρύου όλο μου το κορμί, αλλά δεν έχω τη δύναμη να σηκωθώ.

Τα δάχτυλα των ποδιών μου είναι μουδιασμένα. Οι μελανιές στην πλάτη μου με τσούζουν. Τα κόκκινα σημάδια που έχει κάνει στον αστράγαλό μου ο μεταλλικός κρίκος έχουν γίνει μπλαβιά τώρα.

Νομίζω ότι είναι κακό αυτό.

Μου φαίνεται ότι περνούν ώρες ολόκληρες κι εξακολουθώ να μην έχω τη δύναμη ούτε να σηκωθώ, αλλά ούτε και να κοιτάξω πιο προσεκτικά την πληγή μου. Ο κορμός μου γέρνει στο κρύο δάπεδο. Ο χώρος μυρίζει σαν τον στάβλο στο σπίτι του φίλου του πατέρα μου.

Τα δόντια μου χτυπάνε και δαγκώνω το κάτω χείλι μου πολλές φορές, σε μια προσπάθεια να τα σταματήσω.

«Μαμά...» λέω ψιθυριστά μέσα στο θεοσκότεινο δωμάτιο.

Εκείνη λέει ότι έχουμε έναν ξεχωριστό δεσμό μητέρας και γιου και ότι μπορεί να νιώσει τον πόνο μου. Η μητέρα μου ξέρει ποια μέρα είμαι άρρωστος, πριν καν εγώ ξυπνήσω. Πρέπει να νιώθει τον πόνο μου τώρα. Πρέπει να κλαίει.

Δεν μου αρέσει να κλαίει η μαμά μου, αλλά θέλω να με βρει.

Δεν έχω ξαναβρεθεί σε τέτοιο μέρος. Αυτό το δωμάτιο με πληγώνει.

Το στομάχι μου γουργουρίζει σαν ζώου.

Κολλάω την παλάμη μου πάνω του, αλλά τα γουργουρητά δεν καταλαγιάζουν. Αντίθετα, δυναμώνουν, λες και θέλουν να με τρομάξουν.

Γλείφω τα ξεραμένα και σκασμένα χείλη μου και κοιτάζω το άδειο μπουκάλι του νερού στα πόδια μου. Μόνο αυτό το νερό έχω βάλει στο στομάχι μου από τότε που χωριστήκαμε με τον Ζάντερ και τον Κόουλ.

Άραγε να πεινάνε κι αυτοί; Άραγε να έκανε κακό και σε αυτούς η κόκκινη γυναίκα;

Δεν ξέρω πόσο καιρό βρίσκομαι σε αυτό το σκοτεινό και βρόμικο μέρος, αλλά σίγουρα είναι πολύς, γιατί το στομάχι μου γουργουρίζει ασταμάτητα εδώ και ώρες.

Αν δεν φάω σύντομα, δεν θα έχω τη δύναμη να ανοίξω τα μάτια μου, και πολύ περισσότερο να σηκωθώ και να ψάξω να βρω τρόπο διαφυγής.

Η μαμά με περιμένει.

Στενοχωριέται όταν δεν είμαι μαζί της, και δεν μου αρέσει καθόλου να στενοχωριέται η μαμά.

Η πόρτα τρίζει καθώς μισανοίγει. Ανασηκώνομαι απότομα και μορφάζω μόλις η πληγιασμένη πλάτη μου ακουμπάει στον κρύο τοίχο, αλλά τώρα έχω πιο σοβαρά προβλήματα από αυτό.

Ήρθε πάλι η κόκκινη γυναίκα.

Η αλυσίδα είναι απλωμένη γύρω μου. Πιάνω τον μεταλλικό κρίκο και τον τραβάω με την ελάχιστη δύναμη που μου έχει απομείνει. Ξέρω ότι δεν πρόκειται να τον σπάσω. Ξέρω ότι απλώς γδέρνω το πετσί μου, αλλά δεν μπορώ να κάνω τίποτε άλλο.

Αν δεν ελευθερωθώ, η κόκκινη γυναίκα θα με πονέσει πάλι.

Θα με δείρει.

Θα κάνει το δέρμα μου να τσούζει.

Απαλό φως χύνεται στο σκοτεινό δωμάτιο και με τυφλώνει. Μορφάζω με μάτια μισόκλειστα καθώς βήματα αντηχούν όλο και πιο κοντά μου.

Δεν ακούγεται ήχος από τα ψηλοτάκουνα της κόκκινης γυναίκας.

Η ανάσα μου ηρεμεί λιγάκι, παύω να κρατάω σφιχτά τον μεταλλικό κρίκο.

Μέσα στο φως διακρίνω ένα ήρεμο πρόσωπο. Μια λευκή αχλή περιβάλλει τη γυναίκα. Φοράει ένα λευκό βαμβακερό φόρεμα και παντόφλες.

Σωστός άγγελος.

Είναι σαν το άγαλμα του αγγέλου που έχει η μαμά στον κήπο μας.

Αυτή είχε έρθει και τις προάλλες. Νομίζω χθες ήταν.

Φοράει νυχτικό, άρα πρέπει να έχει νυχτώσει.

Αφήνει το φως στο πάτωμα και γονατίζει μπροστά μου. Τα χεράκια της σέρνουν μια βαριά τσάντα ξοπίσω της, αλλά δεν εστιάζω την προσοχή μου στον θόρυβο της τσάντας της.

Εστιάζω την προσοχή μου σε εκείνη.

Στο κορίτσι, που είναι σαν κούκλα παλιάς εποχής. Στο κορίτσι με τα χρυσαφένια μαλλιά και τα λαμπερά γαλανά μάτια που με κοιτάζει με τα φρύδια σμιγμένα.

Στο κορίτσι με τη γαλακτερή επιδερμίδα και τα κόκκινα μάγουλα.

Άραγε οι παλαιικές κούκλες είναι ικανές να μεταμορφωθούν σε ανθρώπους που κινούνται και μεταφέρουν πράγματα;

Κουνάει το χέρι της μπροστά στο πρόσωπό μου – το συνοφρύωμά της βαθαίνει. «Με ακούς;»

«Είσαι αληθινή;» Η φωνή μου ακούγεται απόμακρη, λες και έρχεται από άλλο δωμάτιο.

Χθες την άγγιξα. Της έπιασα το χέρι και της ζήτησα να με βοηθήσει, αλλά μπορεί απλώς να βλέπω οράματα.

Μπορεί να γίνομαι σαν τη μαμά, που δεν μπορεί να κοιμηθεί τις νύχτες.

Μπορεί η κόκκινη γυναίκα να θέλει να με βασανίσει πάλι.

«Και βέβαια είμαι αληθινή, χαζούλη». Χαμογελάει πλατιά και βλέπω ότι της λείπει ένα δόντι.

Εντάξει, οι παλαιικές κούκλες δεν είναι φαφούτες.

Βγάζει μια μικρότερη τσάντα. Από μέσα της τραβάει κάτι τυλιγμένο σε πετσέτα. Λαχταριστή μυρωδιά από ψωμί και Marmite, αυτό το κλασικό άλειμμα με μαγιά, με χτυπάει κατευθείαν στο στομάχι. Μου φαίνεται ότι το γουργουρητό μου ακούγεται σε όλο τον πλανήτη.

«Σου έφερα—»

Αρπάζω το ψωμί από τα δάχτυλά της πριν προλάβει να τελειώσει τη φράση της.

Αν αυτή τη στιγμή με έβλεπε ο πατέρας μου να τρώω, θα μου έβαζε τις φωνές και θα μου έλεγε ότι δεν έχω τρόπους. Δεν μασάω καν, δεν περιμένω να καταπιώ την πρώτη μπουκιά, τρώω κατευθείαν τη δεύτερη.

Το κορίτσι με πλησιάζει προσεκτικά. Γυρίζω αλλού, σαν ξελιγωμένο σκυλί που προστατεύει το φαγητό του.

Σηκώνεται και μου ρίχνει στην πλάτη κάτι χνουδωτό και ζεστό. «Έχει παγωνιά εδώ μέσα».

Την κοιτάζω ενώ μασουλάω το ψωμί. Στραβοκαταπίνω, πνίγομαι κι αρχίζω να βήχω.

Εκείνη βάζει το χέρι της στη θαυματουργή τσάντα της και βγάζει από μέσα ένα μπουκάλι νερό. Της το αρπάζω και πίνω το μισό με μία γουλιά.

Το κρύο υγρό καταπραΰνει τον πονεμένο λαιμό μου. Το νιώθω να κυλάει σαν μέλι. Μου λείπουν οι φέτες ψωμί οι αλειμμένες με μέλι που μου έδινε η Μάργκο.

Συνεχίζω να καταβροχθίζω το ψωμί. Προς το τέλος γεύομαι το Marmite.

Νιώθω κάτι ζεστό να έρχεται σε επαφή με το δέρμα μου, σταματάω να μασάω και κοιτάζω πάλι το κορίτσι.

Μου σκουπίζει το πρόσωπο με ένα βρεγμένο βαμβακερό πανί, αλλά όσο πιο πολύ σκουπίζει, τόσο πιο απογοητευμένη φαίνεται.

Τα δάχτυλά της χτενίζουν τα μπλεγμένα μαλλιά μου, έπειτα φέρνει το πανί στο μπράτσο μου κι αναγκάζομαι να φάω με το ένα χέρι.

Ένα μεγάλο δάκρυ κυλάει στο μάγουλό της. Καταπίνω την τελευταία μπουκιά από το ψωμί και μένω εντελώς ακίνητος.

Γιατί κλαίει; Μήπως έκανα κάτι κακό; Μήπως επειδή της είπα ότι δεν είναι αληθινή;

«Το ξέρω ότι είσαι αληθινή». Η φωνή μου είναι πιο βραχνή από πριν. «Μην κλαις».

«Λυπάμαι γι' αυτό που σου έκαναν τα τέρατα. Πήραν τον Ιλάι, αλλά εσύ μην ανησυχείς». Ακουμπάει την παλάμη της στο μάγουλό μου και τα λαμπερά γαλανά μάτια της αστράφτουν από αποφασιστικότητα. «Δεν θα τα αφήσω να πάρουν κι εσένα».

2

Έιντεν

Παρόν

Αυτό που συνέβη ήταν ό,τι χειρότερο. Το άσχημο είναι ότι δεν το περίμενα – εγώ που πάντα προβλέπω τις καταστάσεις.

Το πιο καταστροφικό λάθος που μπορεί να κάνει ένας στρατηγός είναι να εφησυχάσει και να μη δώσει σημασία στον έξω κόσμο.

Σήμερα με τύφλωσε η Έλσα και το πόσο κοντά μου βρισκόταν. Πελάγωσα από τα παράλογα συναισθήματα και τις παράδοξες σκέψεις και δεν προσπάθησα να τα ελέγξω όλα αυτά.

Μου το προκαλεί αυτό η Έλσα. Έχει τη δύναμη να μου ανατρέπει τα καλύτερα σχέδια που έχω καταστρώσει.

Μετά τα χθεσινοβραδινά, ήθελα να περάσει ήρεμα τα γενέθλιά της και να μην αφήσω τον έξω κόσμο να της κάνει χαλάστρα.

Ποιο ήταν το αποτέλεσμα; Αιφνιδιάστηκα.

Ο Ίθαν Στιλ είναι ζωντανός και στέκεται στη μέση του καθιστικού στο Στέκι – ένα μέρος που η μητέρα μου θεωρούσε καταφύγιο.

Η Έλσα δεν έχει ξεκολλήσει από πάνω του το βλέμμα της

από τη στιγμή που εμφανίστηκε εκείνος. Τα γαλανά μάτια της είναι γουρλωμένα κι έχει μείνει με το στόμα ανοιχτό. Δεν νομίζω να το έχει καταλάβει, αλλά τα χέρια της τρέμουν, λες και δεν μπορεί να ελέγξει τις αντιδράσεις της.

Ο Τζόναθαν δεν είναι σε καλύτερη κατάσταση. Παρατηρεί με απειλητικό βλέμμα τον Ίθαν, λες και βλέπει δαίμονα να αναδύεται από τις στάχτες του. Αν κρίνω από το σφιγμένο σαγόνι του, ούτε αυτός περίμενε να δει τον Ίθαν ζωντανό.

Ποτέ.

Ο πατέρας της Έλσα μόλις σάρωσε όλα τα κομμάτια της σκακιέρας με το να επιστρέψει σαν φάντασμα από τον κόσμο των νεκρών.

Η Κουίνς στέκεται στην πόρτα κι έχει λουφάξει κολλητά στον τοίχο. Κρατάει το κινητό της σφιχτά και παρακολουθεί με τρόμο τη σκηνή που εκτυλίσσεται μπροστά της.

Θα λογαριαστώ μαζί της αργότερα. Της έχω πολλά μαζεμένα. Δεν με ενημέρωσε για την άφιξη του Τζόναθαν και επιπλέον ανάγκασε την Έλσα να μάθει για τον αρραβώνα με αυτόν τον τρόπο.

Μάλλον ο Τζόναθαν εμφανίστηκε στην πόρτα της απρόσκλητος και άρα της ήταν αδύνατον να αρνηθεί, αλλά θα μπορούσε να είχε στείλει ένα μήνυμα.

Η ζωή, όπως την ήξερε, θα γίνει κομμάτια. Θα φροντίσω εγώ για αυτό.

Στρέφω την προσοχή μου στον Βαν Ντόρεν, που στέκεται δίπλα στον Ίθαν με πρησμένα χείλη. Χαμογελάει ειρωνικά.

Το κάθαρμα.

Κατάλαβα ότι κάτι ύποπτο συνέβαινε από την πρώτη στιγμή που πάτησε το πόδι του στο ΒΠΛ και χώθηκε στη ζωή της Έλσα σαν παράσιτο.

Απλώς δεν ήξερα ότι ήταν κι αυτός μέρος του σχεδίου του Ίθαν Στιλ.

Καλά το έπαιξες, γέρο. Πολύ καλά.

«Μπαμπά... εσύ είσαι». Ο ξεψυχισμένος ψίθυρος της Έλσα αντηχεί στο δωμάτιο.

Στα μάτια της φαίνεται μια λάμψη αθωότητας που σίγουρα θυμίζει την παιδική της ηλικία. Με το που αντίκρισε τον πατέρα της, είναι λες και γύρισε δέκα χρόνια πίσω.

Έγινε πάλι το επτάχρονο κορίτσι που μιλούσε για τον πατέρα του σε κάθε συζήτηση που έκανε.

Τον έλεγε υπερήρωά της.

Ανίκητο υπερήρωά της.

Τώρα εκείνος γύρισε και θα μου την πάρει, μετά από τον τόσο κόπο που έκανα για να τη βρω επιτέλους.

Ποιος νομίζει ότι είναι κι έχει το θράσος να εμφανίζεται εδώ πέρα, μετά από δέκα χρόνια που παρίστανε τον πεθαμένο, θέλοντας μάλιστα να πάρει κάτι που μου ανήκει;

Μήπως ήρθε η ώρα να γυρίσουμε στο σπίτι;

Και βέβαια όχι.

Αυτό δεν θα συμβεί ποτέ.

«Ναι, πριγκίπισσα. Εγώ είμαι». Χαμογελάει με τόση ζεστασιά, που θέλω να του βγάλω τα μάτια και να τον ξαναρίξω στον τάφο απ' όπου βγήκε.

Αυτός είναι, τον αναγνώρισα, αλλά όχι ως πατέρα της Έλσα.

Είναι ο Ίθαν Στιλ – ο πρώην φίλος του Τζόναθαν και πιο άξιος αντίπαλός του.

Έχει γεράσει από την τελευταία φορά που τον είδα, αλλά εξακολουθεί να φοράει χειροποίητο μαύρο κοστούμι ίδιου στιλ με του Τζόναθαν. Τα καστανά μαλλιά του είναι καλοχτενισμένα και περιποιημένα, του προσδίδουν κύρος. Φοράει παπούτσια Prada,

διαμαντένια μανικετόκουμπα κι ένα ρολόι που κοστίζει μια περιουσία.

Είναι ο αυτοκράτορας της αυτοκρατορίας Στιλ και έχει έρθει για να πάρει την κληρονόμο του.

Το κάτω χείλι της Έλσα τρέμει λες κι είναι έτοιμη να βάλει τα κλάματα, αλλά δεν κυλάνε δάκρυα. Την κοιτάζω πιο προσεκτικά και είναι σαν να βλέπω να καθρεφτίζεται μες στα γαλανά μάτια της το είδωλο του Ίθαν.

Κάνει ένα βήμα μπροστά τρέμοντας. Τα βρεγμένα ξανθά μαλλιά της κολλάνε πάνω στο πρόσωπό της και στα μουσκεμένα ρούχα της, αλλά είμαι σίγουρος ότι δεν τρέμει από το κρύο.

Την πιάνω από το μπράτσο, εμποδίζοντάς τη να κάνει κι άλλο βήμα. Αλλά εκείνη δεν μου δίνει σημασία, συνεχίζει να προσπαθεί να φτάσει στον πατέρα της.

«Πάρε τα χέρια σου από την κόρη μου. Τώρα αμέσως», με προστάζει ο Ίθαν με φωνή επιβλητική, που θα τρόμαζε οποιονδήποτε άλλον στη θέση μου.

Ο Ίθαν δεν είναι από τους ανθρώπους που παίζει κανείς μαζί τους. Είναι το ίδιο αδίστακτος με τον Τζόναθαν, αν όχι περισσότερο. Όταν βάλει κάποιον στο μάτι, δεν σταματάει ώσπου να τον εξολοθρεύσει. Το γεγονός ότι αναστήθηκε αποδεικνύει το πόσο σκληρός είναι.

Αλλά εμένα δεν με τρομάζει.

Ο μόνος άνθρωπος που με νοιάζει είναι αυτή η όμορφη κοπέλα, που κάνει σαν να μην υπάρχω.

«Έιντεν, άφησέ τη», λέει τελικά ο Τζόναθαν.

Τον αγνοώ. «Έλσα, κοίταξέ με».

Δεν το κάνει.

Της χαϊδεύω απαλά το μπράτσο με τον αντίχειρά μου. «Γλυκιά μου, κοίταξέ με».

«Αρραβωνιάστηκες τη Σίλβερ;» Η Έλσα εξακολουθεί να κοιτάζει τον πατέρα της, αλλά τα λόγια της απευθύνονται σε εμένα.

Αυτή η ξαφνική ερώτηση με κάνει να κοκαλώσω. Πώς να της απαντήσω χωρίς να την αναγκάσω να βγάλει στην επιφάνεια τον κακό της εαυτό;

«Δεν είναι αυτό που—»

«Ναι ή όχι;» λέει διακόπτοντάς με, χωρίς να καταδεχτεί να μου ρίξει ούτε μία ματιά.

Τρίζω τα δόντια μου, καθώς δεν μου αρέσει καθόλου η απάθεια με την οποία με αντιμετωπίζει. Δεν την αδικώ, αλλά στο μυαλό μου κυριαρχεί μόνο μία σκέψη: θέλω να την πάρω σηκωτή και να φύγουμε από εδώ μέσα.

Συγκρατιέμαι μόνο και μόνο επειδή είναι η στιγμή που ξαναβρίσκει τον πατέρα της και δεν πρόκειται να με συγχωρήσει ποτέ αν την πάρω να φύγουμε. Αδιαφορώ και για εκείνον και για όλους τους άλλους εδώ μέσα, αλλά για την Έλσα νοιάζομαι πολύ.

«Έλσα, είναι πολλά αυτά που πρέπει να μάθεις», της λέω όσο πιο ήρεμα μπορώ.

«Σου έκανα μια απλή ερώτηση, Έιντεν. Λοιπόν; Ναι ή όχι;»

«Ναι». Το αριστερό μου μάτι παίζει καθώς λέω τη λέξη.

Η Έλσα κοκαλώνει. Ούτε που ανοιγοκλείνει τα μάτια της.

Περιμένω ότι θα γυρίσει και θα μου αστράψει ένα χαστούκι. Θα την άφηνα να το κάνω. Αν είναι να εκτονωθεί έτσι, τότε θα την αφήσω να με χτυπήσει όσο θέλει. Είμαι έτοιμος να δεχτώ τα πάντα, αρκεί να με κοιτάξει.

Εκείνη τραβάει απότομα το χέρι της. Σφίγγω τη γροθιά μου, αλλά δεν την αγγίζω πάλι.

Πονάω που την έχω τόσο κοντά μου και δεν την αγγίζω,

αλλά, αν απλώσω το χέρι μου, τότε σίγουρα θα την αρπάξω με το ζόρι και θα την πάρω σηκωτή από εδώ μέσα.

Σταματάει να τρέμει. Ορθώνει το ανάστημά της, σηκώνει το κεφάλι ψηλά και πηγαίνει γεμάτη θάρρος προς τη μεριά του πατέρα της. Φεύγει μακριά μου.

«Έλσα». Το όνομά της βγαίνει πονεμένα από τα χείλη μου.

«Έλα να πάμε στο σπίτι μας», λέει στον πατέρα της με τόση αποφασιστικότητα, που η φράση της αντηχεί σε όλο το δωμάτιο.

Ο Ίθαν περνάει το χέρι του γύρω από τους ώμους της κόρης του. Εκείνη κολλάει πάνω του σαν γατάκι.

Ο Ίθαν γνέφει με το κεφάλι προς το μέρος μας. «Δεν βλέπω την ώρα να σε διαλύσω, Τζόναθαν».

Έπειτα φεύγει, με την Έλσα και τον Βαν Ντόρεν δεξιά κι αριστερά του.

Κυνήγησέ τη.

Φέρ' τη πίσω.

Εν ανάγκη, να την απαγάγεις.

Αναγκάζομαι να επιστρατεύσω όλες μου τις δυνάμεις για να μην υποκύψω στις απαιτήσεις του κτήνους μέσα μου. Αν χρησιμοποιήσω βία, απλώς θα μου γυρίσει μπούμερανγκ μετά. Αν είναι να ηρεμήσει λιγάκι η Έλσα μένοντας μακριά μου, τότε δεν πειράζει.

Προς το παρόν.

Κοιτάζω τον Τζόναθαν, περιμένω ότι θα έχει γίνει έξαλλος με την ξαφνική εμφάνιση του Ίθαν.

Στον πατέρα μου αρέσει το στοιχείο του αιφνιδιασμού, αλλά σίγουρα δεν του αρέσει να αιφνιδιάζουν τον ίδιο. Η νεκρανάσταση του Ίθαν έχει ανακατέψει την τράπουλα και του έχει ανατρέψει τα σχέδια που κατέστρωνε εδώ και δέκα χρόνια.

Ένα σαδιστικό χαμόγελο ζωγραφίζεται στα χείλη του. Σωριάζεται στον καναπέ και ενώνει τα ακροδάχτυλα των χεριών του κάτω από το πιγούνι του. Φαντάζομαι τι διεστραμμένα σενάρια θα στριφογυρίζουν με μανία στο μυαλό του.

Η Κουίνς με πλησιάζει επιφυλακτικά, λες και βαδίζει σε ναρκοπέδιο. «Δεν ήθελα να έρθω εδώ, αλλά—»

Σηκώνω το χέρι μου για να την κάνω να το βουλώσει. «Φύγε».

Αυτή τη στιγμή δεν θέλω να βλέπω τα μούτρα της, ούτε να ακούω τη φωνή της.

«Επ' ευκαιρία, καλά να πάθεις», μου λέει ψιθυριστά, για να την ακούσω μόνο εγώ. «Αυτά συμβαίνουν όταν τη φέρνεις στους άλλους. Έρχεται η σειρά σου να σου τη φέρουν κι εσένα».

Η αντίδρασή μου είναι να την αγριοκοιτάξω για να καταλάβει ότι είμαι έτοιμος να τη σκοτώσω.

Ανασηκώνει τους ώμους της και λέει ξεφυσώντας: «Εγώ φεύγω».

Ο Τζόναθαν δεν της δίνει σημασία, είναι ακόμη χαμένος στις σκέψεις του.

Σ' αυτό είμαστε ίδιοι εμείς οι δύο. Όταν θέλουμε να εξολοθρεύσουμε έναν στόχο, απομονωνόμαστε από τον έξω κόσμο και χανόμαστε στο χάος μέσα μας.

Μάλλον εξετάζει τις επιλογές του και καταστρώνει σχέδια για να καταστρέψει τον Ίθαν. Η ευστροφία του μυαλού του και η ικανότητά του να παίρνει γρήγορες αποφάσεις σε συνθήκες πίεσης είναι οι λόγοι που ο Τζόναθαν έγινε αυτός που είναι σήμερα.

Ενώ οποιοσδήποτε άλλος θα φρίκαρε, ο Τζόναθαν συγκεντρώνεται για να βρει αποτελεσματικές λύσεις. Αν πέσει, δεν κάθεται να ασχοληθεί με την πτώση, αλλά στοχάζεται το πώς θα καταφέρει να μην ξαναπέσει ποτέ.

«Στ' αλήθεια δεν ήξερες ότι είναι ζωντανός, ε;» τον ρωτάω.

Εξακολουθεί να χαμογελάει ειρωνικά. «Αν το ήξερα, δεν θα είχα κυνηγήσει την κόρη του. Ενδιαφέρον. Ίσως να κρυβόταν για να δει πώς θα διαχειριζόμουν την ύπαρξη της μοναδικής κληρονόμου του».

Δεν θα μου έκανε εντύπωση αν όντως έχει συμβεί αυτό.

Ο Ίθαν, όμως, σε αντίθεση με τον Τζόναθαν, αγαπάει την Έλσα. Δεν θα εξαφανιζόταν από τη ζωή της ούτε θα την έκανε να πιστέψει ότι είναι νεκρός απλώς και μόνο για να παίξει με τον Τζόναθαν.

Άλλωστε, ο Ίθαν είναι επιχειρηματίας. Δεν θα εγκατέλειπε χωρίς λόγο την αυτοκρατορία του για δέκα ολόκληρα χρόνια και μάλιστα με τη θέλησή του.

Χώνω το χέρι μου στην τσέπη μου. «Ο Ίθαν δεν θα χάσει χρόνο, θα επιτεθεί αμέσως».

«Τότε, θα επιτεθούμε εμείς πρώτοι». Σηκώνεται και κουμπώνει το σακάκι του. «Τηλεφώνησε στον Λιβάι. Έχουμε πόλεμο και πρέπει να οργανωθούμε».

3

Έλσα

Λένε ότι αρκεί μία στιγμή για να έρθουν όλα τα πάνω κάτω.

Μου έτυχαν πολλές τέτοιες στιγμές στη ζωή μου.

Τότε που έσβησα τις αναμνήσεις μου.

Τότε που γνώρισα τον Έιντεν στο ΒΠΛ.

Τότε που κόντεψα να πνιγώ στην πισίνα.

Τότε που θυμήθηκα το σκοτεινό παρελθόν μου.

Όμως, η στιγμή που αντικρίζω τον πατέρα μου, που υποτίθεται ότι ήταν νεκρός, είναι, αναμφίβολα, η κορυφαία όλων.

Με το που πέρασε την πόρτα, το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να στυλώσω το βλέμμα μου πάνω του. Έπαψα ακόμα και να ανοιγοκλείνω τα μάτια μου, γιατί φοβόμουν ότι θα εξαφανιζόταν από μπροστά μου, έτσι και τα έκλεινα.

Ο μπαμπάς, ο Νοξ κι εγώ καθόμαστε στα πίσω καθίσματα του αυτοκινήτου. Δεν έχω προσέξει τι μάρκα είναι το αυτοκίνητο, αλλά πρέπει να είναι πολυτελές, αν κρίνω από το υψηλής ποιότητας μπεζ δερμάτινο σαλόνι. Υπάρχει και οδηγός, που τον χωρίζει από εμάς ένα τζάμι.

Ο Νοξ έχει κρεμασμένα στον λαιμό του τα ακουστικά του ενώ κάθεται πλάι στον πατέρα μου εντελώς ατάραχος. Χαμογελάει σαν χαζός και σκρολάρει στο κινητό του.

Μη μου πεις ότι αυτή τη στιγμή χαζεύει memes.

Εγώ είμαι εδώ, απέναντί τους, έχοντας τα παγωμένα χέρια μου χωμένα ανάμεσα στα πόδια μου. Τα βρεγμένα μαλλιά μου και τα μουσκεμένα ρούχα μου κολλάνε πάνω στο δέρμα μου – νιώθω ένα ρίγος να με διαπερνάει από την κορυφή ως τα νύχια, παρά τη ζέστη μέσα στο αμάξι.

Όλα αυτά δεν έχουν απολύτως καμία σημασία.

Η προσοχή μου είναι στραμμένη αποκλειστικά στον άνθρωπο μπροστά μου.

Στον μπαμπά μου.

Ο μπαμπάς μου είναι ζωντανός.

Στον εφιάλτη που είδα τη νύχτα, πνιγόταν σε μια λίμνη από το δικό του αίμα και μου φώναζε να το βάλω στα πόδια.

Πώς είναι δυνατόν να βρίσκεται τώρα εδώ;

Με κοιτάζει με μάτια που λαμπυρίζουν όλο ζεστασιά, μια ζεστασιά που απευθύνεται αποκλειστικά σε εμένα.

Μου έρχονται στο μυαλό διάφορες θολές αναμνήσεις.

Παλιά ο μπαμπάς ήταν αυστηρός και είχε μανία με τον έλεγχο. Οι υπάλληλοι και οι φίλοι του μπαμπά που φορούσαν μαύρα –και που τώρα καταλαβαίνω ότι ήταν σωματοφύλακές του– έτρεμαν μόλις τον έβλεπαν. Ήταν από τους ανθρώπους που επιβάλλονταν με την παρουσία του.

Ο Ίθαν Στιλ – ο αυτοκράτορας της αυτοκρατορίας Στιλ. Ένας αδίστακτος επιχειρηματίας κι ένας ανελέητος εχθρός.

Ο πατέρας *μου*.

Όταν ήμουν πιο μικρή, τον έβλεπα διαφορετικά απ' ό,τι όλοι οι άλλοι. Για εμένα, δεν ήταν ο σκληρός και άκαρδος άνθρωπος που φοβούνταν όλοι και που δείλιαζαν μπροστά του. Ήταν ο μπαμπάκας μου.

Απλώς ο μπαμπάκας μου.

Ήταν από τους πατεράδες που διαβάζουν παραμύθια στα παιδιά τους για να τα κοιμίσουν. Και όχι μόνο αυτό. Έστηνε ολόκληρη παράσταση όταν μου διάβαζε, ήταν λες και έβλεπα θέατρο. Και με γαργαλούσε ώσπου ξεσπούσα σε ασυγκράτητα γέλια.

Με πήγαινε ατελείωτες βόλτες στη βροχή.

Με έσωζε από τα τέρατα στη λίμνη.

Ο μπαμπάκας μου δεν συνοφρυωνόταν όταν με κοίταζε. Όταν είχε περάσει μια δύσκολη μέρα, του αρκούσε να μου ρίξει μια ματιά για να ζωγραφιστεί ένα χαμόγελο στα χείλη του.

«Είσαι άνετα, πριγκίπισσα;» με ρωτάει με σιγανή και ζεστή φωνή.

Πριγκίπισσα.

Παλιά ήμουν η πριγκίπισσά του. Η αγαπημένη του. Η παρακαταθήκη του. Το αριστούργημά του.

Νιώθω έναν κόμπο στον λαιμό. Και να ήθελα να μιλήσω, δεν μπορώ, οπότε απλώς γνέφω καταφατικά.

Για ατελείωτα λεπτά επικρατεί απόλυτη σιωπή μέσα στο αυτοκίνητο.

Παρατηρώ τις γραμμές στο πρόσωπο του μπαμπά μου. Έχει αδρό σαγόνι και ψηλά ζυγωματικά που του προσδίδουν μια αντισυμβατική αρρενωπή ομορφιά. Αν μας δει κανείς από μακριά, δεν μοιάζουμε καθόλου, αλλά, από κοντά, είναι ξεκάθαρο ότι έχω το ίδιο πυκνές βλεφαρίδες με εκείνον και το ίδιο σχήμα ματιών – τα δικά μου είναι απλώς λιγάκι πιο μεγάλα.

Ακουμπάει τον αγκώνα του στην άκρη του καθίσματος και γέρνει εκεί καθώς με κοιτάζει. Είμαστε σαν δυο πληγωμένα ζώα που δεν ξέρουν πώς να αποδεχτούν τη βοήθεια που τους προσφέρουν.

Ή μπορεί να νιώθω μόνο εγώ έτσι. Στο κάτω κάτω, ο μπαμπάς ήξερε πού θα με έβρισκε.

«Αντιλαμβάνομαι ότι ίσως να σου έχει πέσει βαρύ όλο αυτό». Η κυριλέ προφορά του μπαμπά μου πλημμυρίζει το αμάξι.

Μου έχει πέσει βαρύ;

Μήπως αστειεύεται; Μόλις γύρισε από τον τάφο. Σίγουρα, θα μπορούσε να το θέσει αλλιώς.

«Σου το είπα ότι δεν είναι έτοιμη». Ο Νοξ σηκώνει το βλέμμα του απ' το κινητό του.

«Αυτό θα το κρίνω εγώ», του λέει ο Ίθαν.

Ο Νοξ ανασηκώνει τους ώμους. «Απλώς λέω, μπαμπά».

Μπαμπά;

Το βλέμμα μου στρέφεται απότομα στον Νοξ. Άκουσα καλά; Αποκάλεσε στ' αλήθεια μπαμπά *του* τον δικό μου μπαμπά;

Είναι περίπου στην ίδια ηλικία με εμένα, άρα πότε τον απέκτησε ο μπαμπάς μου; Μήπως τον έκανε με άλλη γυναίκα;

«Είσαι...» Ξεροβήχω. «Είσαι αδελφός μου;»

Ο Νοξ σηκώνει το βλέμμα του απ' το κινητό του και μου κλείνει το μάτι. «Θετός αδελφός, μωρό μου».

Α. Μάλιστα.

Έχει κάποια ομοιότητα με τον Ιλάι. Μήπως γι' αυτό τον υιοθέτησε ο μπαμπάς μου;

Αν και αμφιβάλλω ότι ο μπαμπάς μου θα υιοθετούσε ένα παιδί αποκλειστικά γι' αυτόν τον λόγο. Δεν θέλει να χώνεται κανείς στο ασφαλές περιβάλλον της οικογένειάς του. Τώρα που το σκέφτομαι, ο μπαμπάς δίνει απόλυτη προτεραιότητα στην προστασία της ιδιωτικής μας ζωής. Γι' αυτό δεν αφήνει να ερχόμαστε σε επαφή με τον πολιτισμό.

Πάντως, όλα αυτά είναι απλώς εικασίες με βάση το τι θυμάμαι για τον μπαμπά. Έχουν περάσει στο μεταξύ δέκα χρόνια, οπότε ίσως έχει αλλάξει, ίσως έχει γίνει ένας εντελώς άλλος άνθρωπος.

«Με πληγώνει που δεν με θυμάσαι». Ο Νοξ μουτρώνει σαν μικρό παιδί που του άρπαξαν το αγαπημένο του παιχνίδι.

«Θα έπρεπε να σε θυμάμαι;» τον ρωτάω.

«Ναι. Θα έπρεπε να με θυμάσαι μετά το—»

«Νοξ», λέει ο πατέρας μου με ύφος που δεν αφήνει περιθώρια για παρερμηνείες.

Ο Νοξ ανασηκώνει τους ώμους του και στρέφει πάλι την προσοχή του στο κινητό του.

Μάλιστα. Παράξενο αυτό.

Πολύ παράξενο.

Κοιτάζω τον μπαμπά βαθιά στα καστανά μάτια του. Έχουν τόση σοφία και τόσο βάθος, που μπορεί να χαθείς μέσα τους και να μην ξαναβγείς ποτέ. Μάλλον χρησιμοποιεί το διαπεραστικό βλέμμα του ως μέσο εκφοβισμού όταν έχει επαγγελματικά ραντεβού.

«Μεγάλωνες τον Νοξ όλον αυτόν τον καιρό;» Προσπαθώ να μη φανώ πικραμένη, αλλά δεν ξέρω αν τα καταφέρνω.

Ο μπαμπάς με παράτησε επί δέκα χρόνια. Όλον αυτόν τον καιρό, τον είχα για πεθαμένο, πίστευα ότι τον είχαν θάψει σε κάποιο μέρος που δεν θα ανακάλυπτα ποτέ, ενώ εκείνος ήταν ζωντανός και έχαιρε άκρας υγείας. Διάβολε, μεγάλωνε άλλο παιδί ενώ η μοναχοκόρη του μεγάλωνε κοντά σε συγγενείς.

«Μπα, δεν θα το 'λεγα. Μόνοι μας μεγαλώσαμε εμείς», λέει ο Νοξ.

«*Εσείς;*»

Χαμογελάει ειρωνικά. «Υπάρχει κι άλλος».

«Κι άλλος;» Ήθελα να την κάνω φωναχτά την ερώτηση, αλλά οι φωνητικές χορδές μου δεν λειτουργούν, οπότε τα λόγια βγήκαν από μέσα μου πνιγμένα και σιγανά.

«Νοξ, κλείσε το στόμα σου για λίγο». Ο μπαμπάς φαίνεται και απηυδισμένος και παραιτημένος.

«Καλά, εντάξει».

Ο μπαμπάς στρέφει πάλι σ' εμένα την προσοχή του. Βγάζει το σακάκι του και, πριν προλάβω να αντιδράσω, μου το ρίχνει στην πλάτη.

Τα δάχτυλά μου μπήγονται στο υλικό ενώ εκείνος γέρνει πίσω στο κάθισμά του.

Το ρούχο του μυρίζει γαρίφαλο και κανέλα. Μυρίζει μπαμπά.

«Τρέμεις». Χτυπάει το τζάμι που μας χωρίζει από τον οδηγό. «Ανέβασε τη θερμοκρασία, Τζόζεφ».

«Μάλιστα, κύριε».

Δεν φταίει το κρύο που τρέμω, αλλά δεν το λέω αυτό.

Στο μυαλό μου συνωστίζονται αμέτρητες απορίες και εικασίες, αλλά πασχίζω να αρθρώσω έστω κάποιες λέξεις. Εμφανίζεται διαρκώς μπροστά μου η εικόνα με το αίμα όπου βρισκόταν πεσμένος ο μπαμπάς. Να πώς είναι να είσαι δέσμιος του παρελθόντος. Είναι πάντα εκεί, σε γραπώνει από τον λαιμό, απειλεί να σε πνίξει.

«Πόσα θυμάσαι;» ρωτάει ο μπαμπάς.

«Όχι όλα». Η φωνή μου βγαίνει ξεψυχισμένη.

«Σου το είπα», λέει ο Νοξ.

Ο μπαμπάς τον αγριοκοιτάζει κι έπειτα γυρίζει πάλι σ' εμένα. «Θυμάσαι τη νύχτα της πυρκαγιάς;»

Κουνάω το κεφάλι μου αρνητικά.

Ένας συνδυασμός απογοήτευσης και ανακούφισης φαίνεται στο πρόσωπό του. «Κατάλαβα».

«Αλλά έβλεπα αίμα στα όνειρά μου. Σε είχαν πυροβολήσει και ήσουν μέσα στα αίματα, μπαμπά. Πώς... Μα πώς εσύ... Πώς...»

«Ηρέμησε». Γέρνει μπροστά και πιάνει το χέρι μου με τη μεγάλη και ζεστή παλάμη του. «Πάρε ανάσα, πριγκίπισσα».

«Πέθανες!» ουρλιάζω με όλη μου τη δύναμη. «Σε είχα για πεθαμένο δέκα ολόκληρα χρόνια. Γιατί ήρθες τώρα; Γιατί όχι νωρίτερα; Γιατί, μπαμπά; Γιατί;»

«Πιστεύεις ότι θα άφηνα ολομόναχη την πριγκίπισσά μου αν μπορούσα να κάνω αλλιώς;»

Τον κοιτάζω με μάτια δακρυσμένα. «Τι συνέβη;»

«Με πυροβόλησαν και έπεσα σε κώμα. Συνήλθα μόλις πριν από έναν χρόνο. Αν περνούσε από το χέρι μου, θα σε έβρισκα με το που ξύπνησα, αλλά δεν ήθελα να με δεις σε τέτοια κατάσταση».

«Έτσι είναι». Ο Νοξ μετράει στα δάχτυλά του. «Έπρεπε να κάνει φυσικοθεραπείες, ψυχοθεραπεία και ένα σωρό άλλες θεραπείες. Κόντεψε να με τρελάνει».

Παρατηρώ τον μπαμπά προσεκτικά. Φαίνεται μια χαρά τώρα, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι ήταν καλά μέχρι τώρα.

Ο μπαμπάς βρισκόταν σε κώμα για εννέα χρόνια.

Κάποτε διάβασα ότι οι ασθενείς που βρίσκονται σε κώμα υποφέρουν τρομερά κατά την αποκατάσταση και κάνουν πραγματικό αγώνα για να επανέλθουν σε μια φυσιολογική ζωή.

Γίνεται να ανοίξει η γη να με καταπιεί;

Φέρθηκα σαν κακομαθημένο επειδή εξαφανίστηκε, ενώ δεν ήξερα τι ακριβώς είχε συμβεί.

«Είχα βάλει να σε προσέχουν», λέει ο μπαμπάς. «Απλώς δεν εμφανιζόμουν εγώ ο ίδιος».

Μου κόβεται η ανάσα. «Η μαύρη Mercedes».

Γνέφει καταφατικά. «Και ο Νοξ».

Ο οποίος με χαιρετάει στρατιωτικά. «Πάντα στις υπηρεσίες σου, λαίδη μου».

Τα κομμάτια αρχίζουν να μπαίνουν στη θέση τους. Ο Νοξ, από τότε που εμφανίστηκε στη ζωή μου, ήταν πάντα κοντά μου, ακόμα κι όταν δεν τον είχα ανάγκη.

«Μου χρωστάς, εντάξει;» λέει ο Νοξ και μου κλείνει το μάτι.

Γνέφω καταφατικά.

Εκείνος αγγίζει τη μελανιά στην άκρη του στόματός του. «Και η πρασινομάλλα φίλη σου πρέπει να μου ξεπληρώσει αυτό».

«Η Κιμ;»

«Ο Ζάντερ το έκανε αυτό». Σκύβει κοντά μου και μου λέει ψιθυριστά: «Ο δικός σου, ο Έιντεν, απλώς κοίταζε και μετά σηκώθηκε κι έφυγε λες και δεν είδε τίποτα».

Τα χείλη μου μισανοίγουν.

Η αλήθεια είναι ότι δεν με ξαφνιάζει που ήταν μπλεγμένος ο Έιντεν. Υποψιάστηκα ότι κάποια σχέση πρέπει να είχε. Όμως, με ξαφνιάζει, και μάλιστα πολύ, το γεγονός ότι ο Ζάντερ άσκησε βία. Δεν έχει επιδείξει ποτέ βίαιη συμπεριφορά.

Παρά μόνο εκείνη τη φορά στο εστιατόριο.

«Δεν είναι "δικός της" ο Έιντεν», λέει ο μπαμπάς ειρωνικά. «Είναι ο Έιντεν Κινγκ, γιος του Τζόναθαν Κινγκ, που μας κατέστρεψε τη ζωή».

Ξεροκαταπίνω, και όχι μόνο επειδή ο μπαμπάς μού θυμίζει την έχθρα ανάμεσα στις οικογένειές μας.

Ο μπαμπάς έχει δίκιο.

Δεν είναι δικός μου ο Έιντεν.

Άκου ποιο είναι το πρόβλημα, Στιλ. Δεν έχεις κανένα μέλλον με τον Έιντεν, γιατί είναι επίσημα αρραβωνιασμένος με τη Σίλβερ.

Τα άκαρδα λόγια του Τζόναθαν πληγώνουν την ελαττωματική καρδιά μου, την ξεσκίζουν.

Η Σίλβερ είχε δίκιο από την αρχή – ο Έιντεν δεν μου ανήκε ποτέ.

Εκείνος με μείωσε επειδή με ανάγκασε να παίξω τον πιο απαίσιο, τον πιο απαράδεκτο ρόλο. Αυτόν της «άλλης» γυναίκας.

Νιώθω ένα χάος από συναισθήματα να κατακλύζει το είναι μου, αλλά καταφέρνω να τα απομονώσω.

Αρνούμαι να συρθώ σε αυτή την κόλαση. Και ειδικά τώρα.

Στρέφω την προσοχή μου στον μπαμπά. «Είσαι καλά τώρα;»

«Ναι».

«Θα υπάρξουν παρενέργειες από το κώμα;»

«Σύμφωνα με τον γιατρό μου, η κατάστασή μου είναι σταθερή».

«Αλλά πρέπει να κάνει εξετάσεις τακτικά», πετάγεται και λέει ο Νοξ. «Σαν κι εσένα».

Με το που μου το θυμίζει αυτό, τα μάτια μου βουρκώνουν. Όπως συνέβη και με εμένα, εκείνη τη μέρα πυροβόλησαν τον μπαμπά μου.

Πέσαμε και οι δύο θύματα.

Αλλά ήμασταν πράγματι θύματα;

Όλα είναι θολά και δεν φαίνεται λύση στον ορίζοντα.

Είμαι σίγουρη μόνο για ένα πράγμα. Ο μπαμπάς μου βρίσκεται εδώ. Δεν είναι νεκρός. Κράτησε την υπόσχεσή του. Δεν με παράτησε, όπως ο Ιλάι.

Γύρισε για να με πάρει κοντά του.

«Μπαμπά;»

«Ναι, πριγκίπισσα;»

«Μπορώ να σε πάρω μια αγκαλιά;»

Το βλέμμα του μαλακώνει και, χωρίς να διστάσει ούτε στιγμή, απλώνει τα χέρια του.

Χώνομαι στην αγκαλιά του, κρύβοντας το πρόσωπό μου στο στήθος του. Τα μπράτσα του μπαμπά μου τυλίγονται γύρω μου, με αγκαλιάζει ζεστά και παρήγορα. Τα δάκρυα που πάσχιζα να συγκρατήσω από τη στιγμή που τον είδα κυλάνε τώρα ποτάμι στα μάγουλά μου. «Γύρισες...»

«Σου ορκίστηκα ότι δεν θα σε εγκαταλείψω ποτέ. Σου ζητώ συγγνώμη που άργησα, πριγκίπισσα».

Κουνάω το κεφάλι μου με μανία. «Μα όχι, γύρισες».

Συνεχίζω να κλαίω κολλημένη στο στήθος του, και μου φαίνεται ότι περνάει έτσι μια αιωνιότητα. Τα δάχτυλά μου μπήγονται στο πουκάμισό του λες και ξανάγινα εκείνο το μικρό κοριτσάκι.

Το κοριτσάκι του μπαμπά.

«Δεν θα σε αφήσω ποτέ ξανά. Σου το ορκίζομαι».

Κλαίω με λυγμούς κι ανασαίνω με δυσκολία.

«Φτάσαμε!» φωνάζει ο Νοξ. Έπειτα λέει σιγανά: «Δόξα τω Θεώ».

«Είσαι έτοιμη να μπεις στο σπίτι μας;» Ο μπαμπάς διώχνει απαλά τα μαλλιά από το πρόσωπό μου.

Σηκώνω το κεφάλι μου και του γνέφω καταφατικά, αλλά, ακόμα και τώρα, νιώθω ένα χάος μέσα μου.

Είμαι στ' αλήθεια έτοιμη να μπω στο σπίτι όπου έχασα την παιδική μου ηλικία;

Υπάρχει μόνο ένας τρόπος για να το διαπιστώσω.

4

Έλσα

Σπίτι.

Τι παράξενη λέξη.

Γύρισα. Στο Μπέρμιγχαμ. Στο σπίτι μας.

Ο Νοξ έχει ήδη βγει από το αμάξι, λες και δεν μπορούσε να μείνει μέσα ούτε δευτερόλεπτο παραπάνω.

Η απόσταση από την πύλη ως την έπαυλη είναι μεγάλη. Ένας φροντισμένος κήπος απλώνεται ως εκεί που φτάνει το μάτι, και είναι γεμάτος δέντρα κουρεμένα σε διάφορα γεωμετρικά σχήματα.

Με διαπερνάει ένα ρίγος καθώς ο μπαμπάς κι εγώ στεκόμαστε μπροστά στην επιβλητική πύλη της έπαυλης.

Δύο μαρμάρινα λιοντάρια στολίζουν την είσοδο, όπως ακριβώς στις κατακερματισμένες αναμνήσεις μου.

Δεν νομίζω ότι τότε που ήμουν μικρότερη καταλάβαινα πόσο μεγάλη είναι η έπαυλή μας. Θυμάμαι τα συρματοπλέγματα, τη λίμνη και τις μεγάλες βόλτες που κάναμε με τον μπαμπά στον ιδιωτικό χώρο μας.

Το σπίτι μας είναι μεγαλύτερο από την έπαυλη των Κινγκ. Ίσως επειδή εκείνοι ζουν στο Λονδίνο, ενώ εμείς είμαστε μακριά από την πόλη, στο Μπέρμιγχαμ.

Ο συννεφιασμένος ουρανός τυλίγει με καταχνιά τους δύο πύργους που ορθώνονται στην ανατολική πλευρά.

Το θέαμα μου προκαλεί τρέμουλο, το νιώθω να με ζορίζει αφόρητα. Κάτι τρέχει με αυτούς τους δύο πύργους, αλλά τι ακριβώς;

«Πριγκίπισσα, καλώς όρισες στο σπίτι σου».

Ξεκολλάω το βλέμμα μου από το θαύμα της αρχιτεκτονικής μπροστά μου και κοιτάζω τον πατέρα μου. Με παρατηρεί με καμάρι και ικανοποίηση, λες και ήθελε να με φέρει πίσω όλον αυτόν τον καιρό.

«Νόμιζα ότι το σπίτι είχε καεί ολοσχερώς».

«Ναι, είχε γίνει στάχτη». Μια νοσταλγία φαίνεται φευγαλέα στα μάτια του. «Δεν ήταν εύκολη δουλειά, αλλά το ξαναφτιάξαμε όπως ήταν πριν».

«Κατάλαβα».

Μου φαίνεται ότι ονειρεύομαι.

Αν τώρα πέσει ομίχλη και κοκκινίσει η ατμόσφαιρα, θα είμαι σίγουρη ότι πράγματι βλέπω όνειρο. Ίσως να βρίσκομαι ακόμη στο ιατρείο του δόκτορα Χαν και να ξαναζώ τη γνωριμία μου με τον Έιντεν.

Ίσως όλα τα σημερινά γεγονότα να μη συνέβησαν ποτέ. Ίσως ο Έιντεν να μην είναι αρραβωνιασμένος με τη Σίλβερ.

Προσπαθώ να συνέλθω. Λέω πεισματικά στον εαυτό μου ότι δεν θα σκεφτώ εκείνον. Δεν θα τον σκεφτώ...

Ο μπαμπάς με πιάνει από το χέρι και το περνάει στο μπράτσο του. «Έλα να πάμε μέσα. Πρέπει να είσαι κουρασμένη».

Τα πόδια μου κινούνται από μόνα τους καθώς μπαίνουμε στο φουαγέ.

Μάρμαρο.

Αυτή είναι η πρώτη σκέψη που μου έρχεται στο μυαλό.

Μαρμάρινα πατώματα, μαρμάρινη σκάλα, ακόμα κι ένα μαρμάρινο λιοντάρι.

Μισό. Τι ακριβώς είναι αυτό;

Ένας μεσήλικας –που μοιάζει με τον Ρόμπερτ Ντε Νίρο– και δύο γυναίκες ντυμένες σαν καμαριέρες υποκλίνονται με το που μπαίνουμε μέσα.

Γνέφω καταφατικά όλο αμηχανία. Είναι παράξενο να μας κάνουν υποκλίσεις, λες και είμαστε μέλη της βασιλικής οικογένειας. Πάντως, με βάση αυτά που έχω μάθει για τον όμιλο εταιρειών του μπαμπά, ο Ίθαν Στιλ μπορεί κάλλιστα να θεωρείται αριστοκράτης στο Μπέρμιγχαμ.

Δεν φαίνεται να ασχολείται καθόλου με το προσωπικό. Κουνάει απλώς το κεφάλι του για να τους χαιρετήσει και προχωράει.

Στο πλάι του νιώθω σαν κανένα παρατημένο ορφανό. Με τα μουσκεμένα ρούχα μου και τα ανάκατα μαλλιά μου, ταιριάζω απόλυτα σε αυτόν τον ρόλο.

Ο μπαμπάς κι εγώ μπαίνουμε στο πελώριο καθιστικό με το ψηλό και χρυσοποίκιλτο θολωτό ταβάνι και το εκθαμβωτικό φως. Δύο μεγάλα λιοντάρια στολίζουν την επιβλητική μαρμάρινη σκάλα. Δύο μεγάλοι πίνακες που απεικονίζουν Κινέζους πολεμιστές βρίσκονται σε συμμετρική θέση δεξιά και αριστερά της σκάλας.

Τώρα καταλαβαίνω από πού πηγάζει η αγάπη μου για τα βιβλία που μιλάνε για παλιούς φιλοσόφους και πολέμους της Κίνας.

Στο καθιστικό υπάρχουν μπαλκονόπορτες που επιτρέπουν τη θέα στον κήπο.

Είναι ακριβώς όπως στο όραμά μου.

Μπορεί να είναι κι αυτό όραμα. Μπορεί να έχω παραισθήσεις και ο πατέρας μου να μην είναι ζωντανός.

Αυτή η σκέψη μού φέρνει μια πικρή γεύση στο στόμα. Του σφίγγω το χέρι για να βεβαιωθώ ότι δεν μου κάνει κόλπα το μυαλό μου.

Όχι. Ο μπαμπάς είναι εδώ.

Γύρισε για χάρη μου.

«Α, ήρθατε».

Γυρίζω απότομα προς τα δεξιά. Ένας μεσήλικας κατεβαίνει τη σκάλα χαμογελώντας ευγενικά.

Φοράει ριγέ κοστούμι με γιλέκο, και φαίνεται καλοβαλμένος για την ηλικία του. Τα αχνογάλανα μάτια του είναι σαν τίγρης του χιονιού και, παρόλο που δεν δείχνει ηλικιωμένος, στα μαλλιά του διακρίνονται άσπρες τρίχες.

Μισό.

Κάτι μου θυμίζει.

Κοιτάζω τον άντρα πιο προσεκτικά και γουρλώνω τα μάτια. «Εσύ».

«Σου το είπα ότι θα σε αναγνωρίσει». Ο Νοξ πέφτει στον άντρα από πίσω, περνάει το χέρι του στους ώμους του και χαμογελάει σκανταλιάρικα. «Κατέβαινε το κατοστάρικο, Άγκνους».

«Με αναγνωρίζεις;» ρωτάει ο άντρας –ο Άγκνους–, χωρίς να δώσει σημασία στον Νοξ.

Γνέφω καταφατικά. «Σε έβλεπα πάντα σε εκείνη την καφετέρια».

«Ακριβώς!» Ο Νοξ χαμογελάει αυτάρεσκα και απλώνει το χέρι του. «Το κατοστάρικο. Άντε, τελείωνε».

«Πρέπει να πω ότι το στοίχημα το έβαλες εσύ μόνος σου. Εγώ δεν συμφώνησα». Ο Άγκνους βάζει το χέρι του στην τσέπη του και βγάζει το πορτοφόλι του. Ο Νοξ αρπάζει τα χαρτονομίσματα και χαμογελάει πλατιά καθώς τα μετράει.

«Μήπως μπορεί κάποιος να μου πει τι συμβαίνει;» λέω κοιτάζοντας και τους τρεις τους εναλλάξ.

«Αυτός είναι ο Άγκνους», λέει ο μπαμπάς. «Είναι το δεξί μου χέρι, ο σύμβουλός μου και ο καλύτερός μου φίλος. Φρόντιζε την εταιρεία και το σπίτι όσο εγώ ήμουν ανήμπορος».

«Έλσα, δεν με θυμάσαι, αλλά όταν ήσουν μικρή, ήμουν ο αγαπημένος σου θείος».

«Ο θείος Ρετζ ήταν ο αγαπημένος μου θείος». Τα λόγια βγαίνουν από το στόμα μου με έναν ξεψυχισμένο ψίθυρο.

Ο Άγκνους μένει ανέκφραστος. Ο Νοξ τσιτώνεται τόσο πολύ, που παραλίγο να σκίσει τα χαρτονομίσματα.

Ο μπαμπάς έχει μια αινιγματική έκφραση. «Πριγκίπισσα, ο Ρέτζιναλντ δεν υπάρχει πια».

«Ήταν ο δίδυμος αδελφός μου». Ο Άγκνους χαμογελάει αβίαστα παρά τη φόρτιση της στιγμής. «Ήμασταν ολόιδιοι, ήταν αδύνατον να μας ξεχωρίσεις».

Παρατηρώ προσεκτικά το πρόσωπο του Άγκνους. Έχει λιγάκι γουρλωτά μάτια, αλλά όχι τόσο όσο ο θείος Ρέτζιναλντ στον εφιάλτη μου. Επιπλέον, ο Άγκνους είναι ωραίος για την ηλικία του. Δεν θυμάμαι να ήταν ποτέ ωραίος ο θείος Ρέτζιναλντ.

«Πώς πέθανε;» ρωτάω.

«Χάθηκε στη μεγάλη πυρκαγιά του Μπέρμιγχαμ». Ο Νοξ χώνει τα λεφτά στην τσέπη του. «Ψήθηκε σαν γουρούνι».

«Νοξ», του λέει ο μπαμπάς με αυστηρό ύφος. «Πήγαινε στο δωμάτιό σου».

«Μπα». Ο Νοξ σωριάζεται στον καναπέ, σταυρώνει τα πόδια του και περνάει το χέρι του στη ράχη του καναπέ. «Γεια σου, Τιλ. Μου χρωστάς ένα πενηντάρικο. Είπες ότι η Έλσα θα είναι σκύλα, αλλά τελικά δεν είναι».

Μια μικρόσωμη κοπέλα μπαίνει στο δωμάτιο φορώντας ακουστικά ψείρες. Τα χαρακτηριστικά της είναι τόσο λεπτεπίλεπτα, που φαίνεται αξιολάτρευτη. Τα κατάμαυρα μαλλιά της πέφτουν στους ώμους της. Τα μάτια της είναι πελώρια και μαύρα – ή μήπως σκούρα καστανά; Τα χείλη της μου θυμίζουν ροδοπέταλα και η μύτη της είναι μικρούλα.

Παρόλο που η εμφάνισή της είναι γενικά χαριτωμένη, λες κι είναι η Χιονάτη, όλα πάνω της λένε ότι αυτό δεν της αρέσει καθόλου. Πρώτα απ' όλα, έχει βάλει σκούρο μοβ κραγιόν και μαύρη σκιά ματιών, που της δίνουν την όψη μάγισσας. Επίσης, φοράει σκουλαρίκια νεκροκεφαλές.

Ακόμα και οι κάλτσες της έχουν πάνω τους νεκροκεφαλές. Φοράει τζιν σορτσάκι, μαύρο δερμάτινο μπουφάν κι ένα τοπ που αφήνει να φαίνεται η άσπρη κοιλιά της.

Διαβάζω τη φράση που είναι γραμμένη με κόκκινα γράμματα στο άσπρο τοπ της.

Μερικές φορές ο βασιλιάς είναι γυναίκα.

Ενδιαφέρον. Αυτή η κοπέλα πρέπει να κρύβει πολύ περισσότερα απ' όσα δείχνει η εμφάνισή της.

Βγάζει τα ακουστικά της και με κοιτάζει επίμονα με βλέμμα κενό και θλιμμένο. Δείχνει λες και σκέφτεται τρόπους για να μου ανοίξει το κεφάλι και να κοιτάξει μέσα στο μυαλό μου.

«Έλσα, από εδώ η Τιλ». Ο μπαμπάς μού σφίγγει το χέρι και διακόπτει το επίμονο αλληλοκοίταγμά μου με τη νεοφερμένη. «Τιλ, να σου γνωρίσω την Έλσα».

«Η κακομαθημένη πριγκίπισσα». Η Τιλ παίζει με τα ακουστικά της. «Και ποιος δεν την ξέρει;»

«Δώσ' μου τα λεφτά, Τιλ». Ο Νοξ χτυπάει τα δάχτυλά του. «Μου χρωστάς».

«Όχι ακόμη. Πρέπει να βεβαιωθώ μόνη μου».

«Νοξ, Τιλ». Ο μπαμπάς μιλάει αργά αλλά αυστηρά. «Περιμένω να τα πάτε καλά με την Έλσα. Συνεννοηθήκαμε;»

«Τα πηγαίνουμε ήδη καλά». Ο Νοξ μου κλείνει το μάτι. «Τη νίκησα κιόλας στα μαθηματικά».

«Μπαμπά, εγώ δεν υπόσχομαι τίποτα». Η Τιλ τινάζει τα μαλλιά της και φεύγει χωρίς να μου ρίξει ούτε μία ματιά.

Οι πρώτες σταγόνες της βροχής πέφτουν στα τζάμια, αλλά δεν φαίνεται να τη νοιάζει. Ίσως να της αρέσει η βροχή και η ικανότητά της να προσφέρει κάθαρση.

«Δώσε λίγο χρόνο στην Τιλ». Ο μπαμπάς μού χαμογελάει. «Δεν της αρέσουν οι αλλαγές και οι ξένοι, αλλά θα συνηθίσει».

«Μήπως είναι κι αυτή...» Η φωνή μου σβήνει.

«Θετή αδελφή». Ο Νοξ χτυπάει τα δάχτυλά του. «Το βρήκες».

«Πόσα θετά αδέλφια έχω;»

«Μόνο δύο». Αυτό το λέει ο Άγκνους. «Καλώς ήρθες, Έλσα».

Μάλιστα.

Το σπίτι δεν είναι όπως το θυμόμουν. Έχουν αλλάξει πολλά. Έχουν προστεθεί δύο θετά αδέλφια, ένας θείος που δεν θυμάμαι, καθώς και υπηρέτες.

Θα μου πάρει κάμποσο καιρό να καταλάβω τους καινούριους συσχετισμούς. Αυτό το μέρος μπορεί να δώσει απαντήσεις σε όλες μου τις ερωτήσεις και να με οδηγήσει στον σωστό δρόμο.

Παίρνω μια βαθιά ανάσα, κι ένα άρωμα από γιασεμί και μπαχαρικά πλημμυρίζει τα ρουθούνια μου.

Πάντως, όσα κι αν έχουν αλλάξει, αυτό το σπίτι παραμένει σπίτι.

Το δικό μου σπίτι.

Ίσως εδώ να είναι η θέση μου.